

Jesu Kristi åpenbaring – nummer femten

Det sjuende segl og avforseglingen av profetisk sannhet

Jeff Pippenger

2023-11-13

Og da han åpnet det sjuende segl, ble det stille i himmelen omkring en halv time. Og jeg så de sju englene som stod framfor Gud; og det ble gitt dem sju basuner. Og en annen engel kom og stod ved alteret, og han hadde et røkelseskar av gull; og det ble gitt ham mye røkelse, for at han skulle bære den fram sammen med alle de helliges bønner på gullalteret som stod foran tronen. Og røkelsen steg opp for Gud fra engelens hånd sammen med de helliges bønner. Og engelen tok røkelseskaret og fylte det med ild fra alteret og kastet det på jorden; og det kom røster og tordener og lyn og et jordskjelv. Åpenbaringen 8:1–5.

Vi behandler utgytelsen av hellig ild fra den himmelske helligdom, i den historiske tiden da Amerikas forente stater skal la uhellig ild falle ned fra den første himmel. Åpenbaringen av det de sju tordenene talte i Åpenbaringen kapittel ti, skulle forsegles inntil like før nådetiden ble avsluttet. Nådetiden fremstilles også som på nippet til å bli avsluttet når det sjuende segl åpnes.

Og han sier til meg: Forsegl ikke ordene i profetien i denne boken, for tiden er nær. Den som gjør urett, la ham fremdeles gjøre urett; og den som er uren, la ham fremdeles være uren; og den som er rettferdig, la ham fremdeles være rettferdig; og den som er hellig, la ham fremdeles være hellig. Åpenbaringen 22:10, 11.

Åpningen av det sjuende segl finner sted idet de sju englene gjør seg rede til å blåse i basunene.

Og de sju englene som hadde de sju basunene, gjorde seg rede til å blåse. Åpenbaringen 8:6.

Når nådetiden er slutt, er «ingen» «i stand til å gå inn i templet», for Kristi forbønn for menneskenes synder er opphørt. Nådetiden er slutt, og de sju englene blir befalt å tømme skålene med Guds vrede.

Og templet ble fylt med røyk fra Guds herlighet og fra hans kraft; og ingen kunne gå inn i templet før de sju plagene fra de sju englene var fullendt. Og jeg hørte en høy røst fra templet si til de sju englene: Gå av sted og tøm ut skålene med Guds vrede over jorden. Åpenbaringen 15:8, 16:1.

Det finnes ingen antydning om at de sju englene som blåser i de sju basunene i Åpenbaringen kapittel ni til elleve, er forskjellige fra de sju englene som utøser de sju siste plagene. Tvert imot svarer de profetiske kjennetegnene ved de dommene som fremstilles ved de sju basunene, til stedet og virkningene av de sju skålene med Guds vrede i kapittel seksten. Som en mer direkte forbindelse blir basundommene uttrykkelig kalt plager.

Og resten av menneskene, som ikke ble drept av disse plagene, omvendte seg likevel ikke fra sine henders gjerninger, så de holdt opp med å tilbe onde ånder og avguder av gull og sølv og kobber og stein og tre, som verken kan se eller høre eller gå. Åpenbaringen 9:20.

Åpningen av det sjuende segl er med hensikt satt inn i sammenhengen med prøvetidens nært forestående avslutning. Det sjuende segl representerer et annet vitne om det de sju tordener «talte», som Johannes og også Paulus ble forbudt å skrive.

Og han ropte med høy røst, slik som når en løve brøler; og da han hadde ropt, lot de sju tordener sine røster høre. Og da de sju tordener hadde latt sine røster høre, var jeg i ferd med å skrive; og jeg hørte en røst fra himmelen som sa til meg: Forsegel det som de sju tordener talte, og skriv det ikke. Åpenbaringen 10:3, 4.

Det som ble «ytret» av de sju tordener, ble forseglet, og i kapittel tjue-to skulle den profetien som hadde vært forseglet i Johannes' åpenbaring, åpnes, og liksom med det sjuende segl skulle den åpnes like før nådetiden ble avsluttet.

Søster White påpeker at forseglingen av det de syv tordener «talte», representerte den samme handling fra Løven av Juda stamme som da Han befalte Daniel å forsegle sin bok inntil endens tid. Daniels bok og Åpenbaringen er den samme bok, og i Åpenbaringen fremstilles Jesus som Løven av Juda stamme når Han åpner boken som var forseglet med syv segl; således var det også Løven av Juda stamme som befalte Daniel å forsegle sin bok inntil endens tid. Løven av Juda stamme er Han som forsegler og åpner sitt Ord, for Han er Ordet.

«Etter at disse sju tordener hadde latt sine røster lyde, kommer påbudet til Johannes, slik som til Daniel med hensyn til den lille boken: 'Forsegel det som de sju tordener talte.'» The Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 7, 971.

De indre bevisene i Daniels bok og Åpenbaringen viser at åpningen av det sjuende seglet er et annet vitne om åpningen av det som de sju tordnene uttalte. Både åpningen av Daniels bok og åpningen av boken som var forseglet med sju segl, viser at sannhetene som blir åpenbart når et profetisk budskap åpnes, er av progressiv natur. Dette er grunnen til at Daniels bok omtaler det som en økning i kunnskap, og at Åpenbaringen fremstiller det som å fjerne ett segl etter det andre.

Det er et lys som skinner klarere og klarere helt til den fullkomne dag.

Men de rettferdiges sti er som det skinnende lys, som skinner klarere og klarere inntil den fullkomne dag. Ordspråkene 4:18.

Når «sannheten» blir åpnet, skjer det gradvis.

«Dersom det var nødvendig for Guds folk i gammel tid ofte å minne seg selv om Hans handlemåte med dem i miskunn og dom, i råd og irttesettelse, er det like viktig at vi betrakter de sannheter som er gitt oss i Hans Ord,—sannheter som, dersom de blir tatt til følge, vil lede oss til ydmykhet og underkastelse og lydighet mot Gud. Vi skal helliges ved sannheten. Guds Ord fremholder særlige sannheter for hver tidsalder. Guds handlemåte med sitt folk i fortiden bør få vår omhyggelige oppmerksomhet. Vi bør lære de lærdommer som de er bestemt til å lære oss. Men vi skal ikke slå oss til ro med dem. Gud leder sitt folk frem skritt for skritt. Sannheten er progressiv. Den oppriktige søker vil stadig motta lys fra himmelen. Hva er sannhet? bør alltid være vårt spørsmål.» Signs of the Times, 26. mai 1881.

Ved utgangen av juli 2023 begynte Jesu Kristi åpenbaring å bli avforseglet.

Som med det sjuende segl og også de sju tordeners ytringer blir Jesu Kristi åpenbaring avseglet like før prøvetiden avsluttes. Den utgjør et tredje vitne om det samme budskap som fremstilles ved borttagelsen av det sjuende segl og de sju tordener. Disse tre fremstillinger i Johannes' åpenbaring er tre vitner som sammen utgjør budskapet i Jesu Kristi åpenbaring. Avseglningen av disse tre vitnene er gradvis. Dens virkninger er også gradvise.

«Lydighet mot Guds lov er helliggjørelse. Det er mange som har feilaktige forestillinger om dette verk i sjelen, men Jesus ba om at Hans disipler måtte bli helliget ved sannheten, og la til: «Ditt ord er sannhet» (Johannes 17:17). Helliggjørelse er ikke et øyeblikkelig, men et fremadskridende verk, likesom lydigheten er vedvarende. Så lenge Satan retter sine fristelser mot oss, må kampen for å seire over selvet kjempes om og om igjen; men ved lydighet vil sannheten hellige sjelen. De som er trofaste mot sannheten, skal ved Kristi fortjenester seire over all karakterens svakhet som har ført til at de er blitt formet av livets skiftende omstendigheter.» Faith and Works, 85.

Den gradvise utviklingen av forståelsen av Jesu Kristi åpenbaring begynte å bli offentliggjort i slutten av juli 2023. Prosessen med å forstå de sannhetene som da begynte å bli offentliggjort, begynte kort tid etter 18. juli 2020.

Sannheten som er identifisert i budskapet om åpningen av det sjuende segl, henvender seg til veimerket Midnattsropet. Midnattsropet i millerittisk historie var en gradvis utvikling av sannheten, og dette kan påvises gjennom en historisk gjennomgang av Samuel Snows arbeid. Jesus illustrerer den tredje engels bevegelse med den første engels bevegelse, for han illustrerer alltid enden med begynnelsen.

Sannhetene som sammenføres for å danne Midnattsropets budskap, er en forståelse av hvem Gud er, og hvordan hans karakter er fremstilt i hans Ord. Disse sannhetene omfatter en svært detaljert beskrivelse av den historiske prosessen som de som til sist forkynner Midnattsropets budskap, skal oppfylle. De sju tordenenes skjulte historie er det som identifiserer denne historiske prosessen. Det sjuende segl er en del av denne detaljerte historiske prosessen, men dets åpenbaring er rettet mot den tidsperioden som begynner når Midnattsropets budskap er fullført, og markerer dermed når beseglingen av de hundre og førtifire tusen er fullbyrdet. Den gradvise åpningen av det sjuende segl begynner når Midnattsropets budskap er fullt utviklet, slik det er illustrert ved leirmøtet i Exeter sommeren 1844. Disse artiklene utgjør din personlige innbydelse til å komme til leirmøtet i Exeter.

Når det sjuende seglet blir åpnet, blir ild fra alteret kastet ned på jorden, og det blir «røster og tordener og lyn og et jordskjelv». En «røst» representerer en basun.

Rop høyt, spar ikke, løft din røst som en basun, og forkynn mitt folk deres overtredelse og Jakobs hus deres synder. Jesaja 58:1.

Lyden av en basun kjennetegner et budskap som advarer om forestående dom. Når Jesaja befaler Guds folk å løfte sin røst som en basun, skal de rope høyt. Midnattsropsbudskapet blir avforseglet

like før timen for jordskjelvet ved søndagsloven. Midnattsropsbudskapet, som blir avforseglet like før den snart kommende søndagsloven, er det budskapet som svulmer opp til et høyt rop. Når Jesaja sier: «Rop høyt», henviser han til en sammenføyning med den tredje engels høye rop, som er den andre røsten som slutter seg til midnattsropsbudskapet. Det høye midnattsropsbudskapet er en advarsel om den sjuende basun, som er det tredje ve. Guds folk må forstå at når det basunbudskapet lyder, befinner de seg i de siste øyeblikkene av sin nådetid. Derfor er Jesajas befaling en advarsel om å forberede seg på nådetidens avslutning, en advarsel om at basundommen i islams tredje ve er i ferd med å ramme Amerikas forente stater fordi de forkastet Guds sabbat. Ved søndagsloven svulmer midnattsropet, som er den første av de to «røster» i Åpenbaringen kapittel atten, opp til et høyt rop, idet Guds andre barn, som fremdeles er i Babylon, kalles ut.

«Sannheten for denne tid, den tredje engels budskap, skal forkynnes med høy røst, det vil si med stadig større kraft, idet vi nærmer oss den store, siste prøven.» The 1888 Materials, 710.

Den «tiltagende kraft» i den tredje engels «høye rop» ble forbilledliggjort ved Sinai da De ti bud ble forkynt av Jehova selv. Basunen i denne beretningen tiltok i kraft idet fjellet skalv og ble til røyk. Frykten var så stor at selv Moses skalv sterkt. Folket løftet da sine «røster» i frykt og ba om at Guds «røst» måtte opphøre å lyde.

og lyden av en basun og røsten av ord; en røst som de som hørte den, bønnfalt om at ordet ikke måtte bli talt til dem mer. (For de kunne ikke utholde det som ble befalt: Og om så bare et dyr rører ved fjellet, skal det steines eller gjennombores med et spyd. Og så fryktingytende var synet at Moses sa: Jeg er overmåte redd og skjelder.) Hebreerne 12:19–21.

«Røsten» som «de» hadde «hørt», representerer «røsten» i den tredje engels advarselsbudskap. I fryktelig angst svarte de med sine egne «røster». Røstene ved søndagsloven representeres også av de dårlige jomfruene som ber om olje, og de kloke jomfruenes røster sier til dem at de må gå og kjøpe for seg selv. Ved avslutningen av menneskenes nådetid roper «røstene» til dem som innser at de er fortapt, slik de dårlige adventistiske jomfruene gjør ved søndagsloven, at klippene og fjellene skal falle over dem. Søndagsloven er forbilledlig fremstilt ved lovgivningen på Sinai berg.

«Ved de vidunderlige åpenbarelsene av guddommelig makt ved den høytidelige anledning — de hemmelighetsfulle basuntonene som tiltok i styrke og ble mer fryktingytende, tordenskrallene som gjenglød fra hver fjellside, lynets glimt som opplyste de strenge og høytidelige høydene, og på Sinai-tinden, midt i sky og storm og tykt mørke, Guds herlighet som en fortærende ild — ved disse tegn på Jehovas nærvær sviktet Israels hjerter av frykt, og hele menigheten «ble stående langt borte». Selv Moses utbrøt: «Jeg er grepet av frykt og beven.» Så, over de stridende elementer, ble Jehovas røst hørt, idet han talte de ti bud i sin lov.»

«Da Guds store speil åpenbarte for Israels folk deres sanne tilstand, ble deres sjeler overveldet av redsel. Den fryktingytende kraften i Guds ytringer syntes å være mer enn deres skjelvende legemer kunne bære. De bønnfalt Moses: «Tal du med oss, så vil vi høre; men la ikke Gud tale med oss, for at vi ikke skal dø.» Da Guds store rettferdsregel ble fremstilt for dem, innså de, som aldri før, syndens anstøtelige karakter og sin egen skyld i den rene og hellige Guds øyne.» Signs of the Times, 3. mars 1881.

Når ilden fra alteret kastes ned på jorden, blir det «røster og tordener og lyn og jordskjelv». «Torden og lyn» er symboler på Guds dommer. Ved søndagsloven vil De forente stater fullt ut ha fylt sitt «misgjerningsbeger», og «nasjonalt frafall vil bli etterfulgt av nasjonal undergang». «Misgjerningsbeger» blir fullt i det fjerde slektsledd, for begge hornene på dyret fra jorden går frem gjennom fire slektsledd med tiltagende opprør. Søndagsloven markerer det punkt hvor Guds dommer, fremstilt ved «tordener og lyn», blir fullbyrdet, og de blir fullbyrdet over det fjerde slektsledd.

«Om amorittene sa Herren: 'I det fjerde slektsledd skal de komme tilbake hit; for amorittenes misgjerning er ennå ikke blitt full.' Selv om dette folket var iøynefallende på grunn av sitt avguderi og sin fordervelse, hadde det ennå ikke fylt sitt misgjerningsbeger, og Gud ville ikke gi befaling om deres fullstendige ødeleggelse. Folket skulle få se den guddommelige makt åpenbart på en tydelig måte, for at de skulle være uten unnskyldning. Den medlidende Skaper var villig til å bære over med deres misgjerning inntil det fjerde slektsledd. Dersom det da ikke viste seg noen forandring til det bedre, skulle Hans dommer komme over dem.»

«Med ufeilbar nøyaktighet holder Den Uendelige fremdeles regnskap med alle nasjoner. Mens hans miskunn tilbys med kall til omvendelse, vil dette regnskapet forbli åpent; men når tallene når en viss sum som Gud har fastsatt, begynner hans vredes tjeneste. Regnskapet avsluttes. Den guddommelige langmodighet opphører. Det er ikke lenger noen bønn om miskunn på deres vegne.» Testimonies, bind 5, 208.

Søster White identifiserer domshandlingene som begynner ved søndagsloven, som «Guds ødeleggende dommer». Hun lærer at det er for sent for de dårlige laodikeiske adventistene, som hadde hatt anledning til å berede seg for krisen ved midnatt, men hadde nektet å gjøre det. Den tiden med ødeleggende dommer for de dårlige jomfruene er «en nådetid» for dem som ennå ikke hadde hørt sannheten.

«Å, om folket måtte kjenne sin besøkelsestid! Det er mange som ennå ikke har hørt den prøvende sannhet for denne tid. Det er mange som Guds Ånd kjemper med. Tiden for Guds ødeleggende dommer er barmhjertighetens tid for dem som ikke har hatt anledning til å lære hva sannhet er. Ømt vil Herren se til dem. Hans barmhjertige hjerte røres; Hans hånd er fremdeles utrakt til å frelse, mens døren er lukket for dem som ikke ville gå inn.» Testimonies, bind 9, 97.

Når det sjuende segl åpnes, er det «røster og tordener og lyn og et jordskjelv». Den «time» da «jordskjelvet» i Åpenbaringen 11 først ble oppfylt, var den franske revolusjon, og den fullkomne oppfyllelsen av den «time» er «skjelvet» hos «jord»-dyret, ved den snart kommende søndagsloven. Det er i den «time» at det sjuende segl åpnes fullt ut. Korset er et forbilde på søndagsloven, og det var et stort jordskjelv ved korset.

Men Jesus igjen hadde ropt med høy røst, oppgav han ånden. Og se, forhenget i templet revnet i to, fra øverst til nederst; og jorden skalv, og klippene brast. Matteus 25:51.

Ved korset ble et satanisk rike styrtet, slik det også vil bli ved søndagsloven.

«Kristus oppgav ikke sitt liv før Han hadde fullført det verk som Han kom for å gjøre, og med sitt siste åndedrag utropte Han: «Det er fullbrakt.» Joh 19,30. Slaget var vunnet. Hans høyre hånd og Hans hellige arm hadde vunnet Ham seieren. Som en erobrer plantet Han sitt banner på de evige høyder. Var det ikke glede blant englene? Hele himmelen triumferte over Frelserens seier. Satan var beseiret og visste at hans rike var tapt.» Slektenes håp, 758.

Jordskjelvet ved korset er en fremstilling av «sannhet», som er Alfa og Omega. «Sannhet» er begynnelsen, midten og enden; det er det hebraiske ordet som ble dannet ved å føre sammen den første, den trettende og den siste bokstaven i det hebraiske alfabetet. Det var et jordskjelv da Kristus døde, og deretter et annet jordskjelv ved Hans oppstandelse. Ved korset var det et første jordskjelv, deretter graven og så jordskjelvet ved Hans oppstandelse. Ved begge jordskjelvene ble gravene åpnet.

«Da Jesus, idet Han hang på korset, ropte: ‘Det er fullbrakt’, revnet klippene, jorden skalv, og noen av gravene ble åpnet. Da Han stod opp som seierherre over døden og graven, mens jorden gynget og himmelens herlighet skinte omkring det hellige sted, kom mange av de rettferdige døde, lydige mot Hans kall, fram som vitner om at Han var oppstanden. Disse benådede, oppstandne hellige kom fram i herliggjort skikkelse. De var utvalgte og hellige fra alle tidsaldre, fra skapelsen og helt ned til Kristi dager. Mens de jødiske lederne således søkte å skjule det faktum at Kristus var oppstanden, valgte Gud å føre en skare opp fra deres graver for å vitne om at Jesus var oppstanden, og for å forkynne Hans herlighet.» Early Writings, 184.

Ved det første jordskjelvet ble gravene åpnet, og ved det siste jordskjelvet ble Kristi grav åpnet. I Åpenbaringen elleve kommer de to vitnene ut av sine graver i samme stund som jordskjelvet. Jordskjelvet er søndagsloven, som er forbilledliggjort ved korset. Det skal derfor være to oppstandelser i søndagslovens time. Den første representerer fødselen av de ett hundre og førtifire tusen, som finner sted før kvinnen kommer i fødselsveer; den andre finner sted i hennes veer. Kvinnen i Åpenbaringen tolv føder først guttebarnet, som skal styre nasjonene med jernstav, uten noen fødselsveer. Deretter, ved søndagsloven, begynner hennes veer, og hun føder det andre barnet. Først føder hun Elia, og til sist føder hun Moses. Søndagsloven er oppstandelsens time for tvillingene i Åpenbaringen sju.

Når det sjuende segl blir fullt åpnet ved søndagsloven, blir det stillhet i himmelen en halv time.

«Men Gud led med sin Sønn. Engler var vitne til Frelserens angst. De så sin Herre omringet av legioner av sataniske makter, Hans natur tyngt av en skjelvende, mystisk gru. Det var stillhet i himmelen. Ingen harpe ble rørt. Om dødelige kunne ha sett den englehærens forferdelse da de i taus sorg så Faderen skille sine stråler av lys, kjærlighet og herlighet fra sin elskede Sønn, ville de bedre forstå hvor anstøtelig synd er i Hans øyne.» Alfa og Omega, 693.

Den første halve timen av jordskjelvets time representerer de to vitnenes første fødsel eller oppstandelse. I denne halve timen blir de to vitnene beseglet. De må besegles før søndagsloven, for de er banneret som kaller det andre barnet ut av graven i løpet av den gjenværende halve timen. Det andre barnet kan bare bringes til live ved å se menn og kvinner med Guds segl under søndagslovkrisens veer.

«Den Hellige Ånds gjerning er å overbevise verden om synd, om rettferdighet og om dom. Verden kan bare advares ved å se dem som tror sannheten, helliget ved sannheten, handle etter høye og hellige prinsipper og på en opphøyd og edel måte vise skillelinjen mellom dem som holder Guds bud, og dem som tramper dem under sine føtter. Åndens helliggjørelse markerer forskjellen mellom dem som har Guds segl, og dem som holder en uekte hviledag. Når prøven kommer, vil det klart bli vist hva dyrets merke er. Det er holdelsen av søndag. De som, etter å ha hørt sannheten, fortsetter å anse denne dagen som hellig, bærer underskriften til syndens menneske, som tenkte å forandre tider og lover.» Bible Training School, 1. desember 1903.

Kvinnens førstefødte er de hundre og førtifire tusen som i Åpenbaringsboken blir identifisert som førstegrøden. De representerer tegnet som den andre hjorden må gjenkjenne i krisen og konflikten under søndagslovens strid. Dette tegnet er sabbaten, som de hundre og førtifire tusen holder høyt i den tiden da det er ulovlig å gjøre det. Søster White kaller deres banner «Prins Emmanuel blodstenkte fane».

«I et syn så jeg to hærer i fryktelig strid. Den ene hæren ble ledet av faner som bar verdens kjennetegn; den andre ble ledet av fyrste Emmanuel blodstenkte banner. Fane etter fane ble liggende i støvet, idet kompani etter kompani fra Herrens hær sluttet seg til fienden, og stamme etter stamme fra fiendens rekker forente seg med Guds budholdende folk. En engel som fløy midt over himmelen, la Emmanuel banner i mange hender, mens en mektig hærfører ropte med høy røst: 'Still dere på linje. La dem som er trofaste mot Guds bud og Jesu vitnesbyrd, nå innta sin plass. Gå ut fra dem og skill dere fra dem, og rør ikke ved det urene, så vil jeg ta imot dere og være en Far for dere, og dere skal være Mine sønner og døtre. La alle som vil, komme opp til hjelp for Herren, til hjelp for Herren mot de mektige.'» Testimonies, bind 8, 41.

Det blodfargede banneret er det Guds andre hjord må se i tiden for søndagslovkrisen. Banneret er et stigende lys båret av de hundre og førtifire tusen. Dette banneret er rødt av farge, for det er et blodfarget banner. Dette banneret ble forbilledlig framstilt i slaget ved Jeriko, da Rahab tok imot og beskyttet speiderne, og deretter anerkjente sin underkastelse under Josvas hær ved å henge en skarlagensrød snor ut av vinduet sitt. Rahab representerer Guds andrefødte barn i søndagslovkrisen, som ser og tar imot det skarlagensrøde tegnet, og kommer inn i lydighet mot Josvas hær. Den skarlagensrøde snoren som Rahab brukte, var et tegn for Josvas hær på at Rahabs husstand ikke skulle ødelegges.

Rahab representerer dem som fremdeles er i Babylon under søndagslovkrisen, og Josvas hær representerer de førstefødte av de hundre og førtifire tusen. Den skarlagensrøde snoren er symbolet på Guds sabbat. Den skarlagensrøde snoren var det påbudet speiderne ga Rahab, som hun måtte følge dersom hun skulle oppnå Guds beskyttelse.

Se, når vi kommer inn i landet, skal du binde denne snoren av skarlagensrød tråd i det vinduet som du lot oss fire oss ned fra; og du skal samle hos deg i huset din far og din mor og dine brødre og hele din fars husfolk. Josva 2:8.

Tegnet som de som ennå er i Babylon må se, er framstilt ved den skarlagensrøde tråden, som er sabbaten, men som også angir skillet mellom de to tvillingene. Den førstefødte tvillingen er de hundre og førtifire tusen, for de bærer fyrste Emmanuel blodstenkte banner i sine hender.

Og han skal reise et banner for folkene og samle Israels fordrevne og føre Judas spredte sammen fra jordens fire hjørner. Også Efraims misunnelse skal vike, og Judas fiender skal utryddes; Efraim skal ikke misunne Juda, og Juda skal ikke trenge Efraim. Men de skal styrte ned over filistrenes skuldre mot vest; sammen skal de plyndre dem i øst; de skal legge sin hånd på Edom og Moab, og Ammons barn skal adlyde dem. Jesaja 11:12–14.

Den førstefødte tvillingen har det skarlagensrøde tegnet, som er den skarlagensrøde tråden som markerer den førstefødte. Den førstefødte tvillingen er Zarah, og den andrefødte er Pharez.

Og det skjedde på den tid da hun skulle føde, at se, det var tvillinger i hennes morsliv. Og det skjedde da hun fødte, at den ene rakte ut hånden; og jordmoren tok og bandt en skarlagensrød tråd om hånden hans og sa: Denne kom ut først. Men det skjedde, idet han trakk hånden tilbake, at se, da kom broren hans ut; og hun sa: Hvordan har du brutt deg fram? Dette bruddet være over deg. Derfor fikk han navnet Peres. Og deretter kom broren hans ut, han som hadde den skarlagensrøde tråden om hånden; og hans navn ble kalt Serah. 1 Mosebok 38:27–30.

Zarah betyr et oppadstigende lys, og Pharez betyr å bryte fram. Når tvillingen Pharez ser det oppadstigende lyset i tegnet med den skarlagensrøde tråden på hånden til sin tvillingbror Zarah, «bryter han fram», eller kommer ut av Babylon. Zarahs erkjennelse av det oppadstigende lyset i den skarlagensrøde tråden identifiserer den sistfødte tvillingens underordning under den førstefødte tvillingen.

Og de skal komme fra øst og fra vest og fra nord og fra sør og sitte til bords i Guds rike. Og se, det er de siste som skal bli de første, og de første som skal bli de siste. Lukas 13,29.30.

Den skjulte historien om de sju tordener identifiserer tre veimerker. Det første og det siste veimerket er skuffelser. Perioden mellom den første skuffelsen og budskapet om midnattsropet er ventetiden. Fra midnattsropet, som er det andre veimerket, er tidsperioden beseglingstiden. Perioden som er beseglingstiden, ender ved den siste skuffelsen.

Den skjulte historien om de sju tordener identifiserer tre veimerker. Det første og det siste veimerket er gravåpningen ved et jordskjelv. Tidsperioden mellom åpningen av den første graven og budskapet om Midnattsropet er nølingstiden. Fra Midnattsropet, som er det andre veimerket, er tidsperioden beseglingstiden. Den perioden som er beseglingstiden, ender ved åpningen av den siste graven.

Disse to vitnene om de tre trinnene i de sju tordeners skjulte historie blir også bevitnet ved Kristi død og oppstandelse. Gravens første åpning ble symbolisert ved Kristi dåp inn i den vannfylte grav; den siste grav var korset. Mellom Kristi dåp og korset forkynte Kristus sitt budskap; det var et forbilde på midnattsropet. Han fullførte denne forkynnelsen på ett tusen to hundre og seksti dager. Etter korset ble midnattsropets budskap gjentatt, i hans disiplers person, i ett tusen to hundre og seksti dager inntil Stefans død.

De to vitnene i Åpenbaringen elleve ble gitt kraft til å forkynne budskapet om midnattsropet i ett tusen to hundre og seksti dager. Deretter ble de drept og lå i gatene i ett tusen to hundre og seksti dager, inntil de ble brakt til live igjen og gitt kraft.

Vi vil fortsette å undersøke disse sannhetene i den neste artikkelen.

«Med mindre det finner sted en ekte omvendelse av sjelen til Gud; med mindre Guds livsånde levendegjør sjelen til åndelig liv; med mindre sannhetens bekjennere drives av et himmelfødt prinsipp, er de ikke født av det uforgjengelige sæd som lever og blir til evig tid. Med mindre de setter sin lit til Kristi rettferdighet som sin eneste trygghet; med mindre de etterligner Hans karakter, arbeider i Hans ånd, er de nakne, de har ikke kledd seg Hans rettferdighets kappe. De døde blir ofte holdt for å være de levende; for de som utvirker det de kaller frelse etter sine egne forestillinger, har ikke Gud virksom i seg både til å ville og til å gjøre etter Hans gode vilje.»

«Denne gruppen er treffende fremstilt ved dalen med de tørre ben som Esekiel så i syn.»
Review and Herald, 17. januar 1893.